

PREJELI SMO:

Razmišljanja stanovalca z Glinškove ploščadi 10

Kar precejšnja stavba je ta dvanaestnadstropni stolpič. Ima kar 78 stanovanj, torej — najmanj 200 oseb. Potem ni prav nič čudno, da se v takem »čebelnjaku« marsikaj dogaja. Pa pojdemo lepo po vrsti. Neverjetna privlačnost in mikavnost stolpiča je najbrž vzrok za vsakodnevno zbiranje mladega sveta pred stolpičem. Najraje so z jeknimi konjiči. Tedaj se začnejo tekmovalci tako prizadevati, da so še po 23. in 24. uri aktivni. Če niso pred stolpičem so pa v parku med Glinškovo ploščadjo in Mucherjevo ulico, kjer pridno uničujejo klopi in travo. Za nameček pa puščajo za sabo kupe smeti in odpadkov. Zanimivo bi bilo slišati, kje so bežigrjski miličniki, ali vsaj vodja varnostnega okoliša? Razen tega: prav zanimivo bi bilo zvedeti, kdo in kaj so starši teh »junakov«?

Nekaj podobnega je z notranjostjo stolpiča. Oboja vhodna vrata — v pritličju in v kleti — so bila že nekajkrat razdejana. Videti je, da marsikom ni všeč nositi s seboj ustreznih ključev. Najlažje

je uničiti ključavnico — nekajkrat letno — in zadeva je opravljena. Vrata so non-stop odprta.

Kolesarnica je priročna mehanična delavnica najbolj vnetih motoristov. Predstavljajte si, kako prijetno se počuti stranka v pritličju, nad kolesarnico? Kaj vse mora poslušati in vohati? Kultura in uvidnost pa taka!

Celo poštni nabiralniki nimajo miru. Posebno zanimivo in prijetno mora biti odtrgati spodnji del vrat na nabiralniku. Pa tudi na pisna ploščica lastnika nabiralnika ima verjetno kakšno posebno vrednost, sicer jih ne bi tako pridno trgali in uničevali. Tudi gumbi za klic stanovalcev niso izjema. Nekakšen manjkat jih pridno zažiga, ali pa jih premaže s kakšno barvo. Neverjetno kakšna uničevalna in vandalska vna.

Stikala za vklop stopniščne razsvetljave so na nenehnem udaru. Prav malo jih zdrži več kot 2-3 mesece. Nič bolje se ne godi dvigalom. Malokateri gumb za klic dvigala, od kleti do dvanajstega nadstropja, je ostal neprizadet. Če nič drugega, je vsaj zažgan ali pa uničen. Enako je z gumbi v dvigalih. Imamo dve: manjše pelje v liha nadstropja in je registrirano za 4 osebe — 300 kg. Drugo, večje, pelje v soda nadstropja, registrirano

je za 6 oseb — 450 kg. No, in tukaj se začne kalvarija in avventura stanovalca — uporabnika dvigala. Na vsakih 15-20 dni obtiči eno od dvigal. Zgodilo se je že večkrat, da so tudi ljudje ostali ujeti v dvigalu. Če v manjše dvigalo vstopijo štiri osebe je prav gotovo, da se dvigalo ne bo premaknilo. Če pa slučajno vstopijo 3 osebe, je riziko še večji. Ne moreš predvideti, kako se bo dvigalo obnašalo. Ali bo delovalo normalno, ali pa se bo ustavilo ali zagodilo kjerkoli od kleti do 12. nadstropja. Dosti bolj je ni tudi z drugim — večjim — dvigalom.

Že prej omenjeni manjkat ne pušči pri miru tudi razsvetljave v dvigalih. Najprej so bili uničeni pokrovi (prosojno bela plastika) luči. Nato so prišle na vrsto žarnice. Prav pridno jih je jemal. Nazadnje je s ščipalnimi kleščami kar preščipnil žice. Verjetno je netopir in ljubi temo.

Neznani junak se je spraval na zaščitna vrata v dvigalu. Ena polovica je že odstranjena. Mogoče bo tudi dvigalo odstranil?

To pa še ni vse! Pred kratkim so neznanci razbili vhodna vrata za dvornice. Nekdo pa ima toliko denarja, da lahko kupi med in ga poliva po tastaturi dvigala. Pa prevažanje psov v dvigalu!

Na vsakih nekaj mesecev imamo poplavo v kletnih prostorih. Ali je to iz odtočnih cevi kloake, ali kaj drugega, ne vemo. Nihče stanovalcev ne obvešča. Letos smo imeli poplavo kar dvakrat. Stanovalcem ostane edino, da prenašajo in vohajo smrad urina in blata. Resnično nas zanima, kdo je kriv za takšno stanje in kdo bo odpravil napake.

Po vsem tem ni čudno, da tudi hišna samouprava ne deluje tako kakor bi bilo potrebno. V pritličju imamo zidno vitrino, kjer naj bi bili vidni vsi važnejši dokumenti. Med temi si resnično želimo videti račune za ogrevanje, toplo in hladno vodo, elektriko, obratovalne stroške in drugo. Saj to so sila važne postavke slehernega stanovalca, zlasti sedaj v tej krizni situaciji, ko mora vsakdo skrbno premisliti, kako bo obrnil sleherni dinar, ker vse krepko bremeni družinski proračun.

Žal, računov ne vidimo. Mogoče so tudi računi postali »vojna tajna«? Na koncu dobi človek občutek, da je najvažnejše, da stranka plača, za vse ostalo pa naj se ne zanima. V našem stolpiču je to verjetno posebnost.

Hišni svet je konec septembra dobil obvestilo, da dolguje 700.000 din za ogrevanje. Mar zaradi tega 18. oktobra še ni bilo toplo v naših stanovanjih, drugod pa so se že grelj? Do kdaj misli hišni svet trpeti samovoljno in nemarnost pri delu?

Vodo, na primer plačujemo, kakor da je na recept. Še nikjer se ni zgodilo, da bi bila hladna voda

dražja od ogrevane. Pri nas pa je takol Hladno in toplo vodo plačujemo pavšalno — po osebni. Mesečno plačujemo po osebni 6.300 din za hladno in 5.500 din za toplo vodo. Koliko tople in hladne vode je to izraženo v m³ lahko vsakdo sam izračuna. Informativno ta zadeva izgleda tako: cca 10 m³ hladne vode in cca 4-5 m³ tople vode po osebni na mesec. Neverjetno kakšni potrošniki vode smo v našem stolpiču?

Ker nam ni omogočen vpogled v račune, je povsem razumljivo, da ljudje razmišljajo o vsemogočem.

Za spremembo pogledimo obratovalne stroške. Po m² plačujemo 348,70 din, kar nam pove, da za povprečno veliko stanovanje cca 46 m² plačujemo 16.040 idn. Vsi vemo in razumemo, da obveznosti moramo plačati, vendar ne na tak način! Zakaj stanovalci NE SME vedeti, kaj in zakaj plačuje? Zakaj ne sme videti računov? Kaj naj to pomeni? Ali je vitrina v pritličju še samo zato, da se na njej nabira prah?

Navsezadnje bo pa le držalo ti-sto, kar ljudje šepetajo in malo bolj glasno razmišljajo, da ima verjetno nekdo korist od tega in od takšnega načina dela.

Tudi sam se sprašujem kaj je res in v kolikšni meri? Prav lepo bi bilo, če bi takšno razmišljanje nekdo demantiral, a neljube pomanjkljivosti popravil in poskušal zaživetiti z ljudmi, če že fizično živi v njihovi sredi — v istem stolpiču.

(NASLOV AVTORJA
IMAMO V UREDNIŠTVU)

Rudi Dobovšek 80-letnik

Rudi Dobovšek je 4. oktobra praznoval osemdeset let življenja. Ko mu je bilo dve leti so se starši, oče železničar, mati gospodinja in sedem otrok preselili na ljubljansko Posavje, naiprej

voznika tramvaja. Poročil se je leta 1936, šest otrok je bilo pri hiši.

Rudi je septembra 1944 odšel v partizane. Bil je borec v Gorenjskem in Koroškem odredu. Že pred odhodom v partizane je po nalogah OF raznažal razno pošto aktivistom. Po vojni je vozil naše internirance iz Nemčije v Slovenijo, delal je na železnici v Mariboru in na Titovem vlakcu kot mizar in leta 1950 prišel v Ljubljano, kjer je bil odgovoren za varnost železniške postaje. V pokoj je odšel leta 1965. Od leta 1950 živi na Posavju-Stožice, sedaj že 11 let na Glinškovi ploščadi.

Značilno za Rudija Dobovška je, da je že od leta 1951 praporščak borčevskih organizacij. Sedemtrideset let je ponosno nosil prapor. Bil je na vseh srečanjih, proslavah in komemoracijah, ki so bile na Posavju in v Ljubljani, nič ga ni zadržalo. Če je bil bolan je vedno poskrbel, da je njegov prapor nosil kdo drug. Rudi je nosil prapor invalidov s Črnuč, domicilne enote Koroških partizanov, borčevske organizacije Urške Zatlje in 7. september. Letos je zaradi bolezni predal drugemu še zadnji prapor, ki ga je nosil in to iz borčevske organizacije 7. september.

Vsi borci in občani mu iz srca čestitajo za visoki življenjski jubilej. Želijo mu še veliko zdravilja, sreče in zadovoljstva.

DUŠAN REBOLJ

DELOVNA AKCIJA PRI GROBNICI V STOŽICAH

Letošnja obnovitvena dela na partizanski grobnici v Stožicah so zajela tudi zamenjavo starega peska okrog grobnice. Odstraniti je bilo potrebno pesek s površine okrog 300 m², in navoziti približno 10 m³ novega peska. Delo je bilo potrebno opraviti ročno, s samokolicami, kramplj, lopatami in grabljami. V akcijo se je vključila OK ZSMS Ljubljana Bežigrad in pripeljala na delo skupino učencev srednje gradbene šole Ivana Kavčiča pod vodstvom učitelja Jožeta Zalarja in desetino vojakov iz vojašnice Ljuba Šercerja pod vodstvom starejšega vodnika Sueda Kurtovića. Vseh je bilo 25. Delali so brez prekinitve polnih 5 ur. Izgled sicer še ne dokončno obnovljene partizanske grobnice (po mnenju mnogih, ki v teh dneh obiskujejo grobove svojih najbližjih) zasluzi priznanje. S tem pa je izrečeno priznanje tudi učencem gradbene šole in vojakom, ki jih je delo dobro oznojilo, pa kljub temu niso izgubili dobre volje.

Foto in tekst: S. K.

INSTITUT ZA VARILSTVO
Ljubljana, Ptujška 19
objavlja

JAVNO LICITACIJO

in prodaja naslednja osnovna sredstva:

1. epidiaskop	7.500 din	izključna cena
2. stroj za točkovno varjenje	750.000 din	
3. usmernik ESAB za varjenje	7.500.000 din	
4. transformator	150.000 din	
5. osebno vozilo R4 TL	450.000 din	
6. električno-plinski štedilnik	450.000 din	
7. fotokopirni stroj	450.000 din	
8. magnetofon Smaragd	30.000 din	
9. magnetofon Hornifon	42.000 din	
10. repro stojalo	7.500 din	
11. ciklostil aparat	15.000 din	
12. sušilni aparat za slike	7.500 din	
13. fotoaparati Praktika	45.000 din	
14. fleš AGFA	7.500 din	
15. kotna brusilka	12.000 din	
16. posoda s črpalko	7.500 din	
17. epidiaskop	7.500 din	
in ostalo		

Licitacija bo v četrtek, 27. 10. 1988, ob 10. uri v sobi št. 50 Instituta za varilstvo, Ljubljana, Ptujška 19.

Ogled predmetov z vplačilom davek je mogoč dve uri pred licitacijo. Prometni davek plača kupec. Na licitaciji lahko sodelujejo vse pravne in fizične osebe, ki predhodno vplačajo 10% varščino od izključne cene. Po prevzemu aparatov ne upoštevamo nobenih reklamacij.

Podrobnejše informacije dobite po tel. 346-061 inter-na 229.

80 let Ljudmile Stopar

Ljudmila Stopar je pred kratkim praznovala 80 let. Tudi njo, kot marsikaterega drugega človeka, je življenje toplo, toda vzdržljalo. Druga svetovna vojna ji ni prizanesla. V Saturnusu, kjer je bila zaposlena, je bila med prvimi aretirana in okupatorji so jo zaprli za več tednov. Iz bivše belgijske vojašnice so jo s prvim transportom odpeljali na Rab, kjer je bila v taborišču 9 mesecev. Mnogo hudega je pretrpela tudi pozneje, kajti kot aktivistki OF ji ni bilo prizaneseno.

Po vojni je bila vključena v različne družbenopolitične organizacije in pomagala je pri graditvi nove države. Njeno prostovoljno delo smo zelo cenili. Da je še vedno pri močeh priča dejstvo, da se redno udeležuje nedeljskih izletov, trenutno sicer ne več toliko, saj jo visoka leta tudi zadržujejo doma. Prehoditi 10 km in več za našo Ljudmilo ni bil noben napor, saj sama pravi, da je po

izletu še bolj čvrsta in bolj zdrava.

Vsi tisti, ki jo poznamo in z njo hodimo v naravo, ji iskreno

no čestitam z željo, da bi še dolgo živela in nas osrečevala v prijetni družbi izletnikov.

I. P.

KS KOROŠKIH PARTIZANOV

Pogrešajo servisne dejavnosti

V krajevni skupnosti Koroških partizanov prebiva okoli 2400 pretežno starejših krajanov, ki pogrešajo več servisnih dejavnosti in trgovin na svojem območju. Toda njihove želje so eno, stvarnost pa je drugačna. V novem zadalnem otoku BS 1/5 so v poslovnem delu objekta prostor kupili v glavnem gostinci, ker pač krojači ali frizerji za to nimajo dovolj denarja.

Sedaj se bo nadaljevala gradnja B kareja, to je stanovanjsko poslovne stavbe s 36 stanovanji pod katerimi bo zelo potrebna trgovina in poslovni objekt za servisno dejavnost ter parkirišče za 320 avtomobilov. S tem se bo vendarle nekoliko omililo pomanjkanje trgovinskih in parkirnih površin.

IVAN SUČUR

OBVESTILO

Pesek za grobove

Odbor za pokopališko dejavnost Črnuče — Nadgorica sporoča, da bodo pesek za urejanje grobov prodajali v soboto, 29. oktobra, od 14 do 17. ure in v nedeljo, 30. oktobra, od 8. do 12. ure na dvorišču pokopališča.

Obvestilo članom Društva upokoјencev Bežigrad

Približuje se konec leta, čas obračuna. Pri pregledu kartoteke smo ugotovili, da nekateri člani še niso poravnali obveznosti do društva (članarina, vzajemna samopomoč). Verjetno ste to prezrli, saj čas tako hitro mineva, zato smatrate to obvestilo kot dobrohotno opozorilo. Uradujemo vsak petek od 9. do 13. ure.

DRUŠTVO UPOKOЈENCEV
BEŽIGRAD, SMOLETOVA 16